

Arrest

nr. 194 411 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste en tweede verzoeker verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, geboren respectievelijk te A. op [...]1952 en te K. op [...]1961. Derde verzoeker hun meerderjarige zoon is geboren te A. op [...]1992. Verzoekers verklaren op 17 april 2017 het Rijk te zijn binnengekomen en dienden op 8 mei 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 8 mei 2017 werd derde verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het licht van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 2 mei 2017 werden eerste verzoeker en tweede verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan hun asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 19 juni 2017 werd een verzoek tot overname gericht aan de Duitse autoriteiten, dewelke op 10 juli 2017 op grond van artikel 12.4 van de Dublin III Verordening uitdrukkelijk de overname van verzoekers aanvaardden.

Op 7 augustus 2017 nam de gemachtigde de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : S.
voornaam : A.
geboortedatum : [...]1952
geboorteplaats : A.
nationaliteit : Kazachstan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Kazachstan, diende op 28.02.2017 een verzoek tot internationale bescherming in samen met zijn echtgenote en hun meerderjarige zoon (OV 8437490). Hij legde de volgende documenten voor : een paspoort van Kazachstan met nummer (...), afgegeven op 13.12.2016 en geldig tot 12.12.2026, een rijbewijs van Kazachstan met nummer (...), afgegeven op 17.11.2009; een identiteitskaart van Kazachstan met nummer (...), afgegeven op 12.12.2016 en geldig tot 12.12.2026 en een op 17.11.2009 te Almaty afgegeven huwelijksakte.

In het voorgelegde paspoort vinden een op door de Duitse consulaire diensten te Almaty (Kazachstan) op 01.03.2017afgegeven Schengenvisum terug. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 14.04.2017 en 28.04.2017. Een inreisstempel op pagina 4 getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Duitsland op 17.04.2017.

De betrokkene werd gehoord op 22.05.2017 en verklaarde dat hij in april 2017 van Kazachstan via Oekraïne naar Duitsland vloog met haar paspoort en een door de Duitse instanties afgegeven Schengenvisum. In Berlijn werden de betrokkene, zijn echtgenote en hun zoon door zijn schoonzoon opgepikt en naar België gebracht.

De betrokkene stelde dat een van zijn 2 dochters in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijft. Hij maakte geen gewag van familie, verblijvend in andere lidstaten. De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn dochter in België verblijft.

Vanwege die reden uitte hij de hoop dat zijn verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties zal worden behandeld.

In een tussenkomst van zijn advocaat dd. 08.06.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen en dit omdat de vluchtmotieven van de betrokkene verband houden met die van zijn dochter.

Op 19.06.2017 werden de Duitse instanties met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 10.07.2017 stemden ze in met ons verzoek.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel

deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen vanwege het verblijf van zijn dochter en haar gezin in België. De betrokkene voerde verder geen elementen aan die in geval van een overdracht aan Duitsland volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De dochter van de betrokkene vroeg op 19.08.2014 met haar echtgenoot en kinderen asiel in België. Het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen besloot op 31.10.2015 tot het niet verlenen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende op 02.03.2016 de vluchtelingenstatus.

Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 stelt dat de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden of de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden kunnen worden beschouwd. De in België verblijvende dochter is meerderjarig en kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat

moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken hieromtrent op dat artikel 11 van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) 1560/2003 dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, stipuleert dat de beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16 van Verordening 604/2013 omschreven reden een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende dochter. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen grond kunnen zijn voor een toepassing van de soevereiniteitsclausule. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie.

Het feit dat de vluchtmotieven van de betrokkene gelinkt zijn aan of verband houden met die van zijn dochter noopt niet tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Duitse instanties stemden in met de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en zullen dat verzoek op zijn verdiensten onderzoeken.

De Duitse instanties stemden op 10.07.2017 in met de behandeling van het verzoek van de betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De bevoegde instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennende vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het recent geactualiseerde rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport dat er geen sprake meer is van overbevolking en dat families worden ondergebracht in aparte gebouwen of vleugels (pagina 62).

De betrokkene maakte tijdens het verhoor gewag van gezondheidsproblemen (hoge bloeddruk, cataract). We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wensen we tevens te benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die

aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties.”

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : S.

voornaam : R.

geboortedatum: [...]1961

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Kazachstan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Kazachstan, diende op 28.02.2017 een verzoek tot internationale bescherming in samen met haar echtgenoot en hun meerderjarige zoon (OV 8437490). Ze legde de volgende documenten voor : een paspoort van Kazachstan met nummer (...), afgegeven op 02.12.2016 en geldig tot 01.12.2026 en een identiteitskaart van Kazachstan met nummer (...), afgegeven op 12.12.2016 en geldig tot 12.12.2026.

In het voorgelegde paspoort vinden een op door de Duitse consulaire diensten te Almaty (Kazachstan) op 01.03.2017 afgegeven Schengenvisum terug. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 14.04.2017 en 28.04.2017. Een inreisstempel op pagina 4 getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Duitsland op 17.04.2017.

De betrokkene werd gehoord op 22.05.2017 en verklaarde dat ze op 17.04.2017 van Kazachstan via Oekraïne naar Duitsland vloog met haar paspoort en een door de Duitse instanties afgegeven Schengenvisum. Op 17.04.2017 werden de betrokkene, haar echtgenoot en hun zoon door hun schoonzoon opgepikt en naar België gebracht.

De betrokkene stelde dat een van haar 2 dochters in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijft. Ze maakte geen gewag van familie, verblijvend in andere lidstaten.

De betrokkene stelde dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat haar dochter in België verblijft.

Vanwege die reden uitte ze de hoop dat haar verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties zal worden behandeld.

In een tussenkomst van haar advocaat dd. 08.06.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen en dit omdat de vluchtmotieven van de betrokkene verband houden met die van haar dochter.

Op 19.06.2017 werden de Duitse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Op 10.07.2017 stemden ze in met ons verzoek.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag

hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde dat ze besloot internationale bescherming te vragen vanwege het verblijf van haar dochter en haar gezin in België. De betrokkene voerde verder geen elementen aan die in geval van een overdracht aan Duitsland volgens haar wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De dochter van de betrokkene vroeg op 19.08.2014 met haar echtgenoot en kinderen asiel in België. Het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en staatlozen besloot op 31.10.2015 tot het niet verlenen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende op 02.03.2016 de vluchtelingenstatus.

Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 stelt dat de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden of de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden kunnen worden beschouwd. De in België verblijvende dochter is meerderjarig en kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Artikel 16 bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken hieromtrent op dat artikel 11 van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de

Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) 1560/2003 dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, stipuleert dat de beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16 van Verordening 604/2013 omschreven reden een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en haar in België verblijvende dochter. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen grond kunnen zijn voor een toepassing van de soevereiniteitsclausule. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie. Het feit dat de vluchtmotieven van de betrokkene gelinkt zijn aan of verband houden met die van haar dochter noopt niet tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Duitse instanties stemden in met de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en zullen dat verzoek op zijn verdiensten onderzoeken.

De Duitse instanties stemden op 10.07.2017 in met de behandeling van het verzoek van de betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De bevoegde instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennende vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het recent geactualiseerde rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport dat er geen sprake meer is van overbevolking en dat families worden ondergebracht in aparte gebouwen of vleugels (pagina 62).

De betrokkene maakte tijdens het verhoor gewag van gezondheidsproblemen (hoge bloeddruk, zenuwachtigheid). We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wensen we tevens te benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties.”

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : S.

voornaam : R.

geboortedatum : [...]1992

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Kazachstan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Kazachstan, diende op 28.02.2017 een verzoek tot internationale bescherming in samen met zijn beide ouders. Hij legde een paspoort van Kazachstan voor met nummer (...), afgegeven op 27.09.2016 en geldig tot 26.09.2026. In het voorgelegde paspoort vinden een op door de Duitse consulaire diensten te Almaty (Kazachstan) op 01.03.2017 afgegeven Schengenvisum terug. Het visum was geldig voor een verblijf van 15 dagen tussen 14.04.2017 en 28.04.2017. Een inreisstempel op pagina 5 getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via Duitsland op 17.04.2017.

De betrokkene werd gehoord op 08.05.2017 en verklaarde dat hij 17.04. 2017 van Kazachstan via Oekraïne naar Duitsland vloog met zijn paspoort en een door de Duitse instanties afgegeven Schengenvisum. In Berlijn werden de betrokkene en zijn ouders door de echtgenote van zijn zus opgepikt en naar België gebracht.

De betrokkene verklaarde gescheiden te zijn. Zijn ex-echtgenote en hun zoon verblijven in Kazachstan. De betrokkene stelde dat een van zijn 2 zussen in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming verblijft. Hij maakte geen gewag van familie, verblijvend in andere lidstaten. De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn zus in België verblijft. Vanwege die reden uitte hij bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming door de Duitse instanties.

In een tussenkomst van zijn advocaat dd. 08.06.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties de soevereiniteitsclausule toe te passen en dit omdat de vluchtmotieven van de betrokkene verband houden met die van zijn dochter.

Op 19.06.2017 werden de Duitse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 10.07.2017 stemden ze in met ons verzoek.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen vanwege het verblijf van zijn zus en haar gezin in België. De betrokkene voerde verder geen elementen aan die in geval van een overdracht aan Duitsland volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De zus van de betrokkene vroeg op 19.08.2014 met haar echtgenoot en kinderen asiel in België. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen besloot op 31.10.2015 tot het niet verlenen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende op 02.03.2016 de vluchtelingenstatus.

Verordening 604/2013 plaatst de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 stelt dat de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden of de minderjarige kinderen van paren als gezinsleden kunnen worden beschouwd. De in België verblijvende zus is meerderjarig en kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Artikel 16 bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken hieromtrent op dat artikel 11 van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG)

1560/2003 dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, stipuleert dat de beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16 van Verordening 604/2013 omschreven reden een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus bestaat. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen grond kunnen zijn voor een toepassing van de soevereiniteitsclausule. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie. Het feit dat de vluchtmotieven van de betrokkene gelinkt zijn aan of verband houden met die van zijn zus noopt niet tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Duitse instanties stemden in met de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en zullen dat verzoek op zijn verdiensten onderzoeken.

De Duitse instanties stemden op 10.07.2017 in met de behandeling van het verzoek van de betrokkene met toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan de Duitse instanties een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De bevoegde instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteitenonderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennende vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het recent geactualiseerde rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport dat er geen sprake meer is van overbevolking en dat families worden ondergebracht in aparte gebouwen of vleugels (pagina 62).

De betrokkene stelde tijdens het verhoor dat hij in goede gezondheid verkeert. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wensen we tevens te benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

In hun eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

"Overwegende dat tegenpartij Duitsland bevoegd acht om de asielaanvraag van verzoekers op grond van artikel 12 van de Verordening Dublin III te behandelen.

Dat zij van mening is dat Duitsland de capaciteiten heeft om een asielaanvraag behoorlijk te behandelen en dat een terugkeer van verzoekers naar dit land artikel 3 van het EVRM niet zal schenden.

Dat artikel 17 van dezelfde Verordening echter voorziet dat : "elk lidstaat kan besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht".

Dat artikel 51/5, §2 van de wet van 15 december 1980 ook bepaalt dat indien België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, "kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen".

Dat in casu twee redenen de toepassing van deze beschikkingen rechtvaardigen."

Het eerste lid van het eerste middel betreft de door verzoekers aangevoerde de tekortkomingen van het asielbeleid in Duitsland.

Ze lichten hun eerste lid in als volgt:

"Overwegende dat hoewel verzoekers in het onderhavig geval hebben uitgelegd dat zij in DUITSLAND geen problemen hadden ondervonden die een asielaanvraag ten opzichte van dit land zouden rechtvaardigen, dit echter niet wegneemt dat verzoekers niet naar DUITSLAND wensen terug te keren.

Dat de toestand er inderdaad zeer slecht is.

Dat DUITSLAND om reden van de systemische onmacht in de Duitse asielprocedure en het onthaal niet verantwoordelijk kan geacht worden voor de asielaanvraag van verzoekers.

Dat inderdaad zou blijken dat Duitsland moeilijkheden ondervindt om het hoofd te bieden aan het steeds groeiend aantal asielaanvragers.

Dat de asielinstanties een achterstand van meer dan 100.000 dossiers ondervinden.

Dat DUITSLAND daarenboven gekend is voor haar zeer restrictieve asielbeleid.

Dat de Duitse overheden hebben aangekondigd dat hun asielbeleid in 2017 nog harder zou worden.

Dat de opvangvoorzieningen van de asielaanvragers eronder lijden en van dag tot dag verslechteren.

Dat in de onthaalcentra eveneens slechte behandelingen vastgesteld werden.

Dat de politie geen enkele zorg voor de bescherming draagt gezien zij zich zelf schuldig maakt aan onmenselijke en vernederende behandelingen en dat geen enkel gerechtelijk gevolg eraan gegeven wordt.

*Dat de toegang tot de gezondheidszorgen eveneens problematisch is.
Dat DUITSLAND ook geconfronteerd is met massale reacties van discriminatie, racisme en xenofobie tegen de asielaanvragers.
Dat de onthaalcentra aangevallen worden, inbegrepen door middel van explosieven.
Dat Amnesty International deze mishandelingen en de straffeloosheid ervan aangeeft.
Dat in DUITSLAND niet gewoon sprake is van racistische uitlatingen maar wel van gevaarlijke akten en mishandelingen. Dat verzoekers daarenboven om reden van de onthaalproblemen die DUITSLAND thans ondervindt een terugkeer naar dit land vrezen. Dat verzoekers in geval van terugkeer naar DUITSLAND geconfronteerd zullen worden met het risico een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan zoals bedoeld in artikel 3 van de EVRM.
Dat verzoekers ter staving van het beroep documentatie indienen die dit feit aantoont.
Dat deze documentatie als bedoeling heeft de argumentatie van de tegenpartij in de betreden beslissing te beantwoorden, en dat deze in dit opzicht dus als ontvankelijk beschouwd moet worden.
Dat tegenpartij moest achten dat de Belgische Staat voor de asielaanvraag van verzoekers verantwoordelijk was. Dat het middel oprecht is.”*

Verzoekers zijn van oordeel dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest voorligt en dat de gemachtigde in deze toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule, zoals vervat in artikel 17 van de Dublin III Verordening en in artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de

fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onvereenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat verzoekers beweren dat de toestand in Duitsland zeer slecht zou zijn, er zelfs sprake zou zijn van “systemische onmacht” nu het moeilijkheden ondervindt om het hoofd te bieden aan het steeds groeiend aantal asielaanvragers. Verder zou Duitsland kampen met een achterstand van meer dan 100.000 dossiers, gekend zijn voor een streng asielbeleid, zouden de opvangvoorzieningen van dag tot dag verslechteren, zou men er slecht behandeld worden, de politie zou zich bezondigen aan onmenselijke en vernederende behandelingen en de toegang tot gezondheidzorg zou problematisch zijn. Verzoekers vervolgen dat er sprake zou zijn van massale racistische reacties, van aanvallen op onthaalcentra, door Amnesty International gerapporteerde mishandelingen en straffeloosheid. Bijgevolg zouden verzoekers een terugkeer naar dit land vrezen, omwille van een schending van artikel 3 van het EVRM. Bij het beroep hebben verzoekers ter illustratie van deze problematiek documentatie gevoegd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde zich voor de algemene situatie in Duitsland heeft gebaseerd op het AIDA-rapport up to date tot 31 december 2016. Uit dit rapport blijkt dat geen problemen werden vastgesteld voor Dublinterugkeerders op vlak van toegang tot de asielprocedure en dat ook wat betreft de opvangsituatie er niet langer sprake is van overbevolking. De door verzoekers gevoegde informatie, die overigens laattijdig wordt voorgelegd, kan hier geen afbreuk aan doen. De Raad stelt vast dat de meerderheid van de gevoegde informatie betrekking heeft op een stijging van racisme en geweld gericht tegen asielzoekers in 2015 en 2016 naar aanleiding van de zeer grote instroom die Duitsland in die periode heeft gekend. Ook al is dit geweld ten eerste af te keuren, blijkt niet afdoende uit de gevoegde informatie dat verzoekers, indien dit hen te beurt zou vallen, geen afdoende rechtsbescherming van de Duitse autoriteiten kunnen verkrijgen. Het artikel over de opvangproblematiek van de asielzoekers dateert van 2014 en kan bijgevolg niet opwegen tegen de actuele informatie opgenomen in het AIDA-rapport waarop de gemachtigde zich steunt om vast te stellen dat de opvangproblematiek ondertussen onder controle is.

Bovendien en niet in het minst blijkt uit de gehoorverslagen van verzoekers dat zeer klaarblijkelijk de opvangsituatie in Duitsland geen enkele rol speelt in de reden waarom zij wensen dat hun verzoeken tot internationale bescherming in België worden behandeld. Zo leest de Raad bijvoorbeeld in het gehoorverslag van verzoekster *“Ik heb niets tegen Duitsland. Toch hoop ik dat mijn dossier in België kan behandeld worden. Dit aangezien mijn dochter en mijn kleinkinderen hier verblijven.”* Op dezelfde wijze verklaart eerste verzoeker *“Ik verkies de behandeling van mijn asielaanvraag in België aangezien mijn dochter hier verblijft. Ik verbleef amper in Duitsland en kan dus niets zeggen over dit land.”* In het schrijven

dat de raadvrouw van verzoekers aan de gemachtigde heeft gericht, wordt ook enkel gewezen op de dochter van eerste verzoeker en verzoekster en zus van derde verzoeker in België. Op geen enkele wijze wordt gewezen op een problematiek in Duitsland die zou leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Op grond van het voorgaande kan geenszins aangenomen worden dat een ernstige indicatie voorligt dat verzoekers in geval van terugkeer naar Duitsland een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bijkomend kan de Raad geenszins volgen dat op grond van bovenstaande algemene uiteenzetting de gemachtigde redelijkerwijs toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule zoals weergegeven in artikel 17 van de Dublin III Verordening of artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van het eerste middel wijzen verzoekers op de aanwezigheid van hun familie in België.

Ze lichten het tweede onderdeel toe als volgt:

“Overwegende dat verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat zij in België hun familie, hetzij hun dochter, haar echtgenoot en hun eigen kinderen hadden teruggevonden.

Dat hun familie het vluchtelingenstatuut heeft gekregen, wat tegenpartij niet betwist.

Dat de raadsman van verzoekers aan tegenpartij schreef om de toepassing van de soevereiniteitsclausule te vragen, gezien de familie van verzoekers in België aanwezig was, dat zij deze het vluchtelingenstatuut had gekregen en dat hun problemen nauw verbonden waren met de problemen die de familie ondervond. Dat tegenpartij van mening is dat deze redenen de toepassing van de soevereiniteitsclausule niet kunnen rechtvaardigen en dat slechts dwingende redenen, zoals een medisch of psychisch probleem het kunnen motiveren.

Dat vastgesteld dient te worden dat dit vanwege tegenpartij slechts een loutere subjectieve interpretatie van artikel 17 van de Verordening Dublin III is.

Dat inderdaad in de vermelde Verordening, indien een Lidstaat besluit een asielaanvraag te behandelen, zelfs indien deze er niet aansprakelijk voor is, geenszins sprake is van dwingende redenen en nog minder van uitsluitende medische redenen.

Dat integendeel, steeds in artikel 17 van de Dublin III Verordening, eveneens sprake is van de hypothese waarin een Lidstaat verantwoordelijk is voor een asielaanvraag, maar toch aan een andere Lidstaat vraagt om het dossier te behandelen. Dat deze mogelijkheid voorzien is teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire grond, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

Dat deze redenen eveneens toegepast dienen te worden aan de hypothese waarin een Lidstaat besluit dat een asielaanvraag te behandelen, zelfs indien hij, volgens Verordening Dublin III, daartoe niet is verplicht. Dat tegenpartij in ieder geval geen ernstige motieven aanhaalt, zodat deze redenen zich aan verzoekers niet zouden toepassen. Dat het middel oprecht is.”

Verzoekers wijzen erop dat zij in hun schrijven aan de gemachtigde hadden gewezen op de aanwezigheid van hun dochter respectievelijk zus en de gelijkaardige problemen die aan de basis liggen van hun beschermingsverzoek, waardoor ze hadden gevraagd om toepassing van de soevereiniteits-clausule zoals opgenomen in artikel 17 van de Dublin III Verordening, waarvan ze het eerste lid citeren dat luidt als volgt: *“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”*

Verzoekers nemen geen vrede met de motieven in de bestreden beslissing waarbij de gemachtigde slechts een louter subjectieve interpretatie heeft gegeven van artikel 17 van de Dublin III Verordening. Verzoekers wijzen erop dat een lidstaat kan besluiten een asielaanvraag te behandelen, ook als ze er niet verantwoordelijk voor is, en er geenszins sprake moet zijn van dwingende redenen en nog minder van uitsluitend medische redenen. Ze vervolgen dat die mogelijkheid juist voorzien is teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire grond, omwille van familiebanden of culturele gronden. De bepaling heeft juist betrekking op situaties waar de lidstaat niet verplicht is de aanvraag te behandelen. De gemachtigde zou geen ernstige motieven aanhalen.

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat de soevereiniteitsclausule bedoeld is om de Lidstaten de mogelijkheid te bieden, zelfs indien ze niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de

aanvraag, toch de verantwoordelijkheid op zich te nemen. Eveneens kunnen zij gevolgd worden dat familiebanden en culturele gronden een mogelijke reden zijn om toepassing te maken van die clausule.

Het Hof van Justitie heeft zich in zijn arrest Halaf van 30 mei 2013 (zaak C -528/11) uitgesproken over de interpretatie van oud artikel 3, lid 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 (zijnde de voormalige Dublin II Verordening). Volgens de concordantietabel correspondeert dit artikel met artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening. Uit de paragrafen 36 en 37 van dit arrest blijkt dat het Hof van Justitie erop wijst dat uit de bewoordingen duidelijk blijkt dat aan de uitoefening van deze bevoegdheid geen bijzondere voorwaarden zijn verbonden en dat iedere lidstaat zelfstandig uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen kan besluiten een asielerzoek te behandelen, ook al is deze lidstaat volgens de criteria van de verordening niet de verantwoordelijke lidstaat. Verder verduidelijkt dit arrest dat de toepassing van de soevereiniteitsclausule niet onderworpen is aan de vereiste dat er omstandigheden moeten zijn die de toepassing van de humanitaire clausule rechtvaardigen, dat evenmin vereist is dat de verantwoordelijke lidstaat niet binnen termijn heeft geantwoord, ook een advies van UNHCR over een problematische situatie in een verantwoordelijke lidstaat is niet vereist.

De Raad leidt hieruit af dat de lidstaat dus een zeer grote discretionaire vrijheid krijgt om invulling te geven aan de soevereiniteitsclausule en deze dus streng of soepel kan toepassen. Artikel 17 is dan ook opgenomen onder de "discretionaire bepalingen". Het komt bijgevolg de Raad toe na te gaan of de gemachtigde deze grote discretionaire vrijheid niet op kennelijk onredelijke wijze heeft ingevuld, hij mag zich bij die beoordeling echter niet in de plaats stellen van de gemachtigde. Waar verzoekers zeggen dat de gemachtigde hieraan een "subjectieve interpretatie" heeft gegeven, lijkt dit juist eigen aan de invulling van een grote discretionaire vrijheid. De Raad leest niet in de motieven dat de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid uitsluitend zou limiteren tot medische redenen. De gemachtigde heeft immers enkel bij wijze van voorbeeld geduid dat hij toepassing hiervan zou kunnen maken indien omwille van medische of psychische problemen de familieleden zonder bijstand van dat familielid niet kunnen functioneren. Er blijkt niet dat dit de enige situatie is die de gemachtigde acht te kunnen aanleiding geven tot een toepassing van de clausule. Uit het feit alleen dat de gemachtigde de lat voor zichzelf hoog legt en vereist dat er sprake is van "dwingende redenen" in de zin van zeer ernstige redenen alvorens hij wil afwijken van de principiële verantwoordelijkheid van een andere lidstaat alleen, kan de Raad geen kennelijk onredelijke invulling afleiden. Verzoekers menen dat het loutere feit dat er zich op het grondgebied een meerderjarige volwassen dochter of zus bevindt als erkend vluchteling en er gelijkenissen zouden bestaan tussen hun respectievelijke asielmotieven, had moeten volstaan voor een toepassing van de soevereiniteitsclausule. Ze verduidelijken echter niet verder waarom de gezamenlijke aanwezigheid op het grondgebied met hun meerderjarige dochter of zus, die overigens zoals blijkt uit het administratief dossier deel uitmaakt van haar eigen gezin in België, dermate belangrijk is of op welke wijze die gelijkenissen met de respectievelijke asielmotieven echt nopen tot een onderzoek door de Belgische asielinstanties en niet door de Duitse, dat elk redelijk mens inziet dat het overdragen aan Duitsland kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening kan niet aangenomen worden.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond

In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij lichten hun tweede middel toe als volgt:

"Dat verzoekers inderdaad van mening zijn dat de bestreden beslissingen hun privé- en familieleven duidelijk schenden.

Overwegende dat verzoekers verklaarden dat zij in België hun familie, hetzij hun dochter, haar echtgenoot en hun eigen kinderen hadden teruggevonden.

Dat de tegenpartij van mening is dat deze persoon in de zin van de Verordening Dublin III niet als een familielid beschouwd kan worden.

Dat zij het gevolg die de bestreden beslissingen op hun privé-leven kon hebben echter niet behoorlijk onderzocht.

Dat het privé-leven namelijk het recht inhoudt de relaties te behouden die zij tijdens deze laatste jaren met hun familie en derden konden aanknopen.

Dat de verzoekster zo naar een arrest NIEMIETZ t/DUITSLAND van 16 december 1992, Reeks A, nr. 251-B, pagina 33, §29 verwijst, die namelijk door de arresten HALFORD t/het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997 gevolgd wordt, in dewelke het Hof, al stellend dat het "noch mogelijk, noch nodig" is het begrip van "privé-leven" op uitvoerige wijze te trachten te definiëren, geoordeeld heeft dat het te restrictief is deze tot de "intieme kring" te beperken, in dewelke eenieder zijn persoonlijk leven op zijn wijze mag leiden, en de totaliteit van de wereld buiten deze kring uit te sluiten. Het recht op de eerbieding van het privéleven moet eveneens in een zekere mate het recht omvatten voor de persoon relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, inbegrepen in het beroeps- en handelsdomein.

Dat verzoekers, die bij hun aankomst in België en deel van hun familie hebben teruggevonden, in België onbetwistbaar een nieuw privé- en familieleven hebben opgebouwd.

Dat de bestreden beslissingen uiteraard een onredelijke lange scheiding tussen verzoekers en hun familie zullen veroorzaken.

Dat tegenpartij met dit element waarschijnlijk geen rekening heeft gehouden.

Dat de bestreden beslissingen van tegenpartij ook duidelijk een inmenging in het privé-leven van de verzoekers uitmaken.

Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat de terugkeer van de aanvrager van een machtiging tot verblijf een inmenging in zijn privé- en familieleven vormt, « qui n'est permise, au regard de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, que pour autant au'elle soit prévue par la loi et au'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Dat de Raad eraan toevoegt dat « ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché : qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérant au respect de sa vie privée et familiale » (R.S. nr. 100.457 d.d. 07 november 2001).

Dat echter vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissingen geenszins vermelden dat deze inmenging gerechtvaardigd is.

Dat deze inderdaad door geen enkele overweging van openbare orde of van nationale veiligheid gemotiveerd worden, gezien verzoekers geenszins een bedreiging voor de Belgische maatschappij voorstellen.

Dat de Raad van State van mening is : "Le ministre de l'Intérieur dispose d'un large pouvoir d'appréciation dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980. Toutefois, lorsque la décision prise implique l'interruption des liens tissés en Belgique par l'étranger, pour une durée incertaine- fût-elle en principe limitée -, il ne peut ignorer le droit de chacun au respect des droits consacrés par l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales. Sa décision doit être motivée sur cet élément » (R.S. nr. 113427 d.d. 09 december 2002).

Dat de inmenging van tegenpartij in het privéleven van verzoekster dus volkomen bovenmatig is. Dat de bestreden beslissingen hieromtrent de in het middel beoogde beschikkingen schenden. Dat het middel bijgevolg gegrond is."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging

uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Dublin III Verordening, is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privé--leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissingen hun familielevens schenden omdat respectievelijk hun dochter en zus, evenals haar gezin in België hebben teruggevonden. Verzoekers betwisten niet dat Mw. R.A. niet kan beschouwd worden als gezinslid in de zin van artikel 2, g van de Dublin III Verordening en dat ook artikel 16 van dezelfde Verordening dat van toepassing is op afhankelijke familieleden niet van toepassing is. Voor zover artikel 8 van het EVRM een ruimere bescherming biedt dan artikel 16 van de Dublin III Verordening, wordt ook in het licht van artikel 8 van het EVRM een beschermingswaardig gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen volwassen broer en zus streng ingevuld. Waar het EHRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, *Onur v. VK* ; EHRM 23 juni 2008, *Maslov v. Austria*; EHRM 23 september 2010 *Boussara v. Frankrijk*; EHRM 20 september 2011, *AA v. UK*). *In casu* worden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid voorgelegd zodat ook hier geen beschermingswaardig gezins- of familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Wat betreft een beschermingswaardig privéleven, kunnen verzoekers gevolgd worden waar zij erop wijzen dat het "noch mogelijk, noch nodig" is het begrip van "privéleven" te definiëren en dat het EHRM geoordeeld heeft dat het recht op de eerbiediging van het privéleven eveneens in een zekere mate het recht omvat voor de persoon relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, inbegrepen in het beroeps- en handelsdomein. Bijgevolg kunnen verzoekers gevolgd worden dat de relatie met hun meerderjarige dochter of zus wel kan onderzocht worden in het licht van het privéleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, *Rodrigues*

Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de Dublin III Verordening.

Thans is, in tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren, geen sprake van een ongerechtvaardigde inmenging, daar er geen einde wordt gesteld aan een verblijfsrecht van verzoekers. De vraag stelt zich wel of België in het licht van het privéleven positieve verplichtingen zou hebben. Hiervoor dient rekening gehouden te worden met de elementen eigen aan de zaak. Verzoekers voeren aan dat zij door de bestreden beslissingen uiteraard onredelijk lang zullen gescheiden worden, doch de Raad stelt *in casu* vast dat verzoekers pas sedert april 2017 op Belgisch grondgebied verblijven en voorheen eveneens reeds gedurende jaren gescheiden van hun dochter of zus en haar gezin leefden, nu Mw. R.A. zich reeds 2014 op Belgisch grondgebied bevindt. Ze kunnen steeds op grond van moderne communicatiemiddelen met elkaar contact houden. Bovendien betreft het verantwoordelijke land *in casu* Duitsland, dat grenst aan België. Het behoort dus tot de mogelijkheid van het gezin van Mw. R.A. om verzoekers in Duitsland te bezoeken. Verzoekers wijzen op het niet voorliggen van problemen van openbare orde of van nationale veiligheid, maar zij interpreteren de verwijzing naar de openbare orde te restrictief daar het wel degelijk behoort tot het waarborgen van de openbare orde om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. De Raad is geenszins overtuigd dat thans sprake zou zijn van een "volkomen bovenmatige inmenging", noch van het feit dat het privéleven dermate is dat de gemachtigde redelijkerwijs zou moeten afzien van de toepassing van de Dublin III verordening in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES